

India,

Avonturen in de jungle

Het is lang geleden – het was van zomer 1984 tot zomer 1986 – toen we in India woonden, maar die twee jaar hebben niet alleen een onuitwisbare indruk op mij gemaakt, maar zijn in zekere zin ook bepalend voor mij geweest. We woonden in de voetheuvels van de Himalaya's in een buitenwijk van Dehra Dun, een stadje op een afstand van 250 km ten noorden van Delhi. Geri werkte er bij het 'Wildlife Institute' en zou zich met luchtfoto's bezighouden. Hoewel die nooit zijn aangekomen, was er werk genoeg en hij heeft er de meest spannende tochten gemaakt in de jungle. Er was geen buitenlandse community in Dehra Dun. Van het instituut kenden we twee Engelse echtparen, een jaar later kwam er een Deense familie met twee meisjes bij en een Duitser met een peuter. En Floris is er geboren, op 12 januari 1985. Met een keizersnede. In een missiehospitaalje in Herbert Pur, op een uur rijden.

Het was een heel bijzondere tijd. We kwamen uit een 'land van melk en honing' (Senegal) en dat was even wennen in Dehra Dun. Daar was meestal alleen 's nachts stromend water (we hadden drie tanks op het dak) en alle drinkwater moest gefilterd en gekookt worden. De stroom viel om de haverklap voor uren, soms hele dagen en nachten uit. Ik bakte elke dag een bruin brood (eerst alle beestjes uit het meel zeven), maakte elke dag yoghurt en soms waren bepaalde artikelen even niet verkrijgbaar bij de gebroeders Kumar, waar we elke zaterdag voor een week boodschappen deden. Maar daar pas je een mouw aan. Toen suiker drie maanden lang 'not available' was, zoette ik met honing, dat kan ook. Tot de shahad wallah (de honingverkoper) er zoveel rommel aan toevoegde, dat ik niet meer bij hem kocht. Dan maar geen honing.

Het leukste was eigenlijk dat er ook geen scholen 'available' waren. De kostschool in Mussoorie (de enige school waar in het Engels les gegeven werd) vonden we absoluut geen optie. Dus heb ik met hulp van IVIO Wereldschool Roeland en Marieke leren lezen en schrijven. Mijn schooltje bevond zich in onze garage en elke morgen om half negen, als de mali (tuinman) tuin, school en terrassen op slangen had nagekeken, opende ik de deuren. De plaatselijke meubelmaker had stoeltjes en tafeltjes gemaakt. Ik voerde er een voortdurende strijd tegen schimmel en muizen, die steevast mijn kostbare crèpepapier opaten. De lessen waren voor de lunch afgelopen en de middag konden we aan 'projecten' wijden.

In de jungle, waar Geri wilde olifanten volgde, verbleven we in de oude, soms wat aftandse 'resthouses' nog uit de Engelse tijd. Dat waren meestal houten gebouwtjes, met ruime kamers, een

badkamer en een keukentje, vaak met stromend water, maar zelden uitgerust met electriciteit. Wel met kakkerlakken. En een keer met enorme padden. De kinderen sliepen rustig onder hun muggennetten en ook wij vonden het mooi geweest die dag, met een lange rit achter de rug. Muggennet goed instoppen en licht uit. 'Kroaah, kroaah', vanonder ons bed. Licht aan. Stilte. Licht uit. 'Kroaah, kroaah'. Er zaten letterlijk honderden enorme padden onder het bed. We hebben ze allemaal naar de badkamer gedirigeerd, waar een afvoer was. Deur dicht. Geen kroaah's meer. Het was erg grappig. En je wordt natuurlijk erg handig in het doodslaan van ongedierte. We hanteerden de regel: eerst slaan en dan kijken wat plat is. Spinnen, kleine schorpioenen en natuurlijk kakkerlakken in alle maten en soorten waren zo makkelijk te verwijderen.

Soms was het ook eng in de jungle. In Corbettpark waren vlak voor onze komst twee Indiërs van hun brommer gegeten door een tijger. Die was nog niet gepakt en de gewapende wacht zat op een platform in een hoge boom, diep in slaap. Soms had Geri te maken met een 'rogue' olifant, een ontspoord jong mannetje dat alles platstampt wat binnen zijn bereik ligt. Soms ook was er een plotselinge flush-flood, waardoor je op de ondergelopen wegen zelfs met een landrover niet verder kan. Dan wacht je tot het water gezakt is. Communicatie, nu zo vanzelfsprekend, was in die tijd niet mogelijk.

Marieke vierde haar vijfde verjaardag in een resthouse. Ik had kleine cakejes gebakken en meegenomen met een (ingevlogen) kaarsje erop. Het was in april en dan is het echt erg heet, ook in Utter Pradesh dat toch hoger ligt. Een beetje gehavend zag de jarige er ook wel uit. Ze had in een onbewaakt ogenblik haar pony afgeknipt, omdat het zo heet was. Maar het was toch een heel blij en feestelijke verjaardag met de slingers die ik (in de schoolkist verstopt) meegenomen en opgehangen had en ik had zelfs echte smarties, die ook ingevlogen en zorgvuldig bewaard waren. Daar moesten de kinderen heel goed op passen. Een keer had een aap het zorgvuldig gekoesterde doosje smarties uit Mariekes handen getrokken, ze was woedend. Stomme apen!

Er was ook een bijzonder project waar het Wildlife Institute bij betrokken was. India wilde de neushoorns herintegreren in een nationaal park in Noord-India en had daarvoor een deal gesloten met Nepal. Vier rino's werden uitgewisseld tegen twintig (getemde) olifanten, die in Nepal een leven als nuttige werkkraft tegemoet zouden gaan. Indische neushoorns zijn heel groot en zwaar, vergeleken bij andere soorten neushoorns. De vrouwtjes wegen vanaf 1600 kg en mannetjes rond de 2200 kg. Wij mochten mee om te zien hoe het in zijn werk ging, als de vier enorme beesten vrijgelaten zouden worden. Het was ongelofelijk spannend.

Natuurlijk waren de neushoorns verdoofd tijdens het transport in hun zware houten kisten, verstevigd met dikke ijzeren tralies. De kisten werden van de vrachtwagens afgeladen. Wij moesten plaatsnemen op het dak van de bus, waar we in gezeten hadden toen we naar de plek reden waar de vrijheid voor de vier kolossen zou beginnen. Er was een ruimte vrijgemaakt, afgepaald door een hek en een afrastering waar flink voltage stroom op stond, zodat de dieren binnen de omheining zouden blijven en zo rustig konden wennen aan hun nieuwe gebied. De dierenarts die aanwezig was, ging de dieren darten, zodat ze bij kennis kwamen. Wij wachtten af op het dak van de bus.

Al heel snel werd er in de hokken enorm gestampt en gebruld en het moment van vrijlating naderde. Iedereen bracht zich in veiligheid, want dat de giganten niet in een goed humeur waren, was wel duidelijk. Woedende geluiden begeleidden het gekraak van de houten kisten. Daar ging de eerste deur open. Een grijs gevaarte kwam eruit denderen en rende met een noodgang dwars door de elektrische afrastering, dwars door de hekken, rechtdoor het halfopen terrein in. Nooit meer gezien. Bij de andere neushoorns ging het net zo. Het was in tien seconden voorbij. Je gelooft je ogen niet, zo sterk – en zo snel – als die dieren zijn.

